

FiComin lausunto kaavoitus- ja rakentamislaista

Ympäristöministeriö on pyytänyt FiComilta lausuntoa hallituksen esitykseksi kaavoitus- ja rakentamislaista. FiCom kiittää mahdollisuudesta lausua asiasta ja toteaa seuraavaa:

FiComin keskeiset viestit:

- Tietoliikenneverkoilla on keskeinen merkitys digitalisaation kehittämisessä ja yhteiskunnan hiilineutraalisuustavoitteiden saavuttamisessa.
- Lain tavoitteena tulisi olla tietoliikenneverkkojen rakentamiskustannusten alentaminen esimerkiksi sujuvoittamalla rakentamiseen ja maankäyttöön liittyvää luvitusta, kaavoitusta ja sopimusehtoja eikä edistämällä sellaisia rakentamismalleja kuten allianssi, joka nostaa infraverkkorakentajien kustannuksia. Lisäksi lain tulisi tukea paremmin uusien kustannustehokkaampien verkonrakentamistekniikoiden käyttöä, kuten mikrosahausta.
- FiCom kannattaa esitysluonnoksen kirjausta, että siirtoa vaativan tahon tulee vastata aiheuttaja maksaa -periaatteen mukaisesti siirtokustannuksista (118 §). Jos kunta kaavoitusmonopoliasemaansa hyödyntäen järjestää alueitaan uusiksi, tulee sen maksaa siirtokustannukset täysimääräisesti, sillä valta luo myös vastuuta.
- Infralaitteen siirron tulisi olla välttämätöntä ja vasta viimesijainen keino.
- Infralaitteen siirtoperustetta tulisi muuttaa vastaamaan sähköisen viestinnän palvelulakia, eli infralaitteen tulisi vaikeuttaa huomattavasti asemakaavan toteuttamista.
- Siirtokustannusten kohtuullistamisen tulee lähtökohtaisesti olla hyvin poikkeuksellista ja tältä osin luonnosta tulisi jatkovalmistelussa muokata.
- Kohtuullistamista vaativalla tulee olla näyttövelvollisuus kohtuullistamisperusteesta.
- Kohtuullistamisessa on huomioitava infraverkkojen erilaisuus - esimerkiksi valokuituverkot eivät juurikaan kulu ajan ja käytön myötä - sekä siirrosta verkonhaltijalle aiheutuvat riskit ja haitat.
- Infran sijoittamisoikeudessa tulee huomioida sen yhdenvertaisuus suhteessa muuhun rasitenormistoon.
- Kunnan yksipuoliset lupaehdot eivät voi syrjäyttää lain aiheuttaja maksaa -pääsäännön sananmuotoa ja tarkoitusta.
- FiCom esittää muutettavaksi ehdotettua 118 §:ää.

Tietoliikenneverkkojen merkityksestä yhteiskunnalle ja digitalisaatiolle

Vaikka FiComin lausunto painottuu valtaosin infralaitteen siirtämistä koskevaan kysymykseen, siirtokysymys tulee ymmärtää ja hahmottaa tietoliikenteen kokonaiskontekstissa, sillä kyse on merkittävästä digitalisaation peruskalliosta. Tästä syystä FiCom haluaa kiinnittää huomioita

tietoliikenneverkkojen oleelliseen merkitykseen digitalisaation kehittämisessä Suomessa sekä tietoliikenteen keskeiseen rooliin yhteiskunnan hiilineutraalisuustavoitteiden saavuttamisessa.

Tietoliikenneverkkoihin liittyviin rakennus- ja infrahankkeisiin investoidaan vuosittain noin puoli miljardia euroa, ja tietoliikenneverkon rakentamiskustannuksilla on merkittävä rooli digitaalisen infrastruktuurin leviämässä. Lain uudistuksella tulisi pyrkiä löytämään keinoja, joilla rakentamiskustannuksia voidaan alentaa ja yhtenäistää, sekä keinoja, joilla sujuvoittaa rakentamiseen ja maankäyttöön liittyvää luvitusta, kaavoitusta ja sopimusehtoja. Lain tulisi tukea paremmin uusien kustannustehokkaampien verkonrakentamistekniikoiden käyttöä, kuten mikrosahausta. Edelleen laissa tulisi suhtautua pidättäytyvästi ehdotuksiin, jotka nostavat infraverkkorakentajien kustannuksia, kuten ns. allianssimalli.

118 § Infralaitteen siirtäminen yleisellä alueella

Teleyrityksillä on kymmeniä tuhansia kilometrejä kaapeleita ja niihin liittyviä rakennelmia kuntien alueella. Lähtökohtaisesti sijoitusoikeudet ovat pysyviä, mutta vuosittain teleyritykset joutuvat tekemään useita satoja kunta-aloitteisia kaapeleiden siirtotöitä. Suomessa on 309 kuntaa, ja kaikki teleyritykset toimivat yli kuntarajojen useamman kunnan alueella ja osa valtakunnallisesti.

Siirtotöissä ja niiden aiheuttamissa kustannuksissa on kyse paitsi suurista taloudellisista intresseistä, myös viestintäverkkojen toimivuudesta ja häiriöttömyydestä sekä säädetyistä että sopimuksellista palvelulupauksista asiakkaille. Jotta verkon siirrosta ei aiheudu häiriöitä ja palvelut saadaan toteutettua, verkkoliikenne on ensin siirrettävä uuteen paikkaan ja vasta sen jälkeen purettava vanha infra. Ennen siirtotöihin ryhtymistä kunnan on vastattava siitä, että sen edellyttämät luvat ovat kunnossa. Lisäksi kunnan tulee mahdollistaa kaivut ja muut tarvittavat toimenpiteet. Luonnollisesti kunta vastaa edellä aiheutuvista kustannuksista (siirtotyöt, kaapelit, laitteet, rakennelmat, laitetilat, luvitus jne), mutta teleyritys huolehtii infralaitteiden siirrosta.

Voimassa olevassa MRL 89 §:ssä ja luonnosehdotuksen 118 §:ssä todetaan, että infrarakenteen siirtovelvollisuus on muun muassa silloin, jos infrarakenne vaikeuttaa asemakaavan toteuttamista tai kadunpitoa. Säännöstä ja sen perusteluita tulee täsmentää jatkovalmistelussa siten, että mikä tahansa vähäinen vaikeus ei luo siirtovelvoitetta, vaan vaikeutuksen tulee olla huomattava. Vastaava soveltamiskynnys on muun muassa sähköisen viestinnän palvelulain 235 §:ssä (*'sijoittamisoikeus vaikeuttaa huomattavasti asemakaavan toteuttamista'*).

Muun muassa mainituilla perusteilla FiCom pitää johtojen ja niihin liittyvien rakennelmien osalta keskeisenä ja oikeudenmukaisena, että siirtotapauksissa säännökseen on kirjattu aiheuttaja maksaa -periaate.

Aiheuttaja maksaa -periaatteesta poikkeaminen tulee olla erittäin poikkeuksellista ja todistustaakka aiheuttajalla

Kuten edellä on todettu, aiheuttaja maksaa -periaate on pääsääntö, ja sen tulee olla lähtökohta myös jatkossa. Siitä poikkeamisen tulee olla hyvin poikkeuksellista ja näyttötaakka kohtuullistamiselle on oltava aina aiheuttajalla.

Säännöksen ja sen perusteluiden aiheuttaja maksaa -periaatteen jälkeisistä osuuksista saa kuitenkin sellaisen käsityksen, että kunnan kustannusvastuuta pyritään sen aiheuttamissa siirtotapauksissa kohtuullistamaan enemmän kuin voimassa olevassa maankäyttö- ja rakennuslain 89 §:ssä säädetään ja nyt ehdotetun pääsäännön mukaan on tarkoitus. Ehdotetun säännöksen mukaan:

”Kunta vastaa siirtokustannuksista, jollei ole kohtuullista edellyttää infralaitteen omistajan tai haltijan vastaavan siirtokustannuksista kokonaan tai osittain tai jollei kustannuksista ole muualla laissa toisin määrätty. Kohtuullisuutta arvioitaessa otetaan huomioon mahdollinen infrarakenteen sijoittamista koskevan säännöksen tai päätöksen sisältö sekä infrarakenteen ja muutostarpeen luonne sekä siirtämisen aiheuttamien kustannusten kohtuullisuus kunnan ja infrarakenteen omistajan ja haltijan kannalta. Kunta ja infrarakenteen omistaja voivat sopia siirtokustannusten jaon perusteista toisin, poikkeamatta kuitenkaan kohtuullisuuden vaatimuksesta”

Selvää on, että säännöksiä ei kannata eikä ole tarpeenkaan aina muotoilla täysin tyhjentäviksi, mutta lain soveltamisen tulisi aina olla yhdenvertaista. Tässä pykäläesityksessä ja sen perusteluissa on kirjattu huomattavasti enemmän tulkinnanvaraisuuksiin perustuvia arviointimahdollisuuksia kuin itse pääsäännön korostamista, joten säännöksen soveltamiskäytäntö tulisi aina tapauskohtaisesti riippuvaiseksi siitä, miten säännöstä tulkitaan ja miten osapuolet pysyvät kannassaan. Näin ollen ei voida taata, että pykälän soveltaminen johtaa samaan lopputulokseen kunkin infranhaltijan ja tapauksen kohdalla.

Tosin vaihtoehtona on se, että jos edellä mainituista kysymyksistä ei päästä yhteisymmärrykseen, tulee kohtuullisuusarviointi viime kädessä suorittaa tuomioistuimessa. Luonnoksesta voidaan jo siis tässä vaiheessa perustellusti arvioida, että jos se pysyy ehdotetun kaltaisena, se tulee kuormittamaan tuomioistuinlaitosta sekä aiheuttamaan hallinnollista taakkaa kaikille osapuolille. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että vastuu lainsäädäntötyöstä siirretään tuomioistuihin, jolloin tuomioistuinprosessi hidastaa muita hankkeita, joihin siirtotyö saattaa liittyä.

Ellei säännöstä ja sen perusteluita muuteta jatkovalmistelussa, mainittu tulkintaepäselvyys ja tapauskohtainen erimielisyys tulee johtamaan siihen, että siirtotyöt seisahtuvat ja niihin liittyvät muut hankkeet viivästyvät. Lainkohdalla tulisi olemaan yhteiskunnan toimintaa haittaava vaikutus.

Esityksen jatkovalmistelussa tulee enemmän painottaa aiheuttaja maksaa -periaatteen pääsääntöä sekä nostaa esille se, että todistustaakka kohtuullistamiselle tulee olla aiheuttajalla.

Säännöksen perustelut vesittävät MRL 89 §:n vastaavuuden

MRL 89 § 2 mom.:

”Kunta tai se, jonka vastuulla yleisten alueiden toteuttaminen on, vastaa siirtokustannuksista, jollei ole kohtuullista edellyttää johdon, laitteen tai rakennelman omistajan tai haltijan vastaavan siirtokustannuksista kokonaan tai osittain taikka jollei siirtokustannusten jaosta ole toisin sovittu.”

Säännösluonnoksen 118 §:n perusteluissa todetaan seuraavaa:

Pykälä vastaisi voimassa olevan lain 89 §:ää yleisellä alueella sijaitsevien johtojen laitteiden ja rakennelmien siirtämisestä sopivampaan paikkaan olosuhteiden muuttuessa. Pykälän 1 momentin soveltamisalaa tarkennettaisiin siten, että sekä lähtöalueen että kohdealueen on oltava kunnan hallussa. Tarkennus on tarpeen, sillä yleisellä alueella tarkoitetaan asemakaavassa sellaiseksi osoitettua aluetta, joka voi olla myös yksityisessä omistuksessa ennen kaavan toteuttamista, eikä pykälän soveltamisalan ole tarkoitus olla näin laaja.

Pykälän 2 momentissa säädettyjä kustannusvastuun perusteita ehdotetaan hieman täsmennettäväksi nykyisestä.

Kohtuullisuuden arvioinnissa harkittaisiin sijoittamisen historiaa ja olosuhteita sekä infralaitteen ominaisuuksia, kuten laitteen tyyppiä, kokoa, tehtävää, ikää ja teknistä kuntoa. Samoin muutostarve ja kustannusten kohtuullisuus eri osapuolille otettaisiin huomioon tapauksen olosuhteiden mukaan.

Tarvittaessa on otettava huomioon sääntely, jonka nojalla laite on alueelle sijoitettu. Sijoittamista koskevassa muuhun lakiin perustuvassa päätöksessä voi olla ehtoja siirtämisestä. Lisäksi muu lainsäädäntö voi sisältää omia menettelyitä, joita käytetään siirtämistarpeen ilmetessä ja joka voi olla tapauksen luonne huomioon ottaen ensisijainen tähän säännökseen nähden.

Sopimisen osalta tuotaisiin lain tasolla esille nykyistä täsmällisemmin, että sopimistakin sitoo yleinen kohtuullisuuden vaatimus, joka on vaatimuksena tapauskohtaisista perusteista sovittaessa.

Esitysehdotuksen ensimmäisessä kappaleessa olevan lausuman voisi ymmärtää siten, että ”Pykälä vastaisi voimassa olevan lain 89 §:ää yleisellä alueella sijaitsevien johtojen laitteiden ja rakennelmien siirtämisestä”. Tällä tarkoitetaan sitä, että nykyisen 89 §:n mukainen logiikka seuraisi uuteen lakiin. Kuitenkin perustelun toinen ja sitä seuraavat kappaleet vesittävät tämän ajatuksen, koska niihin on kirjattu hyvin paljon aivan muuta.

Vaikka voimassa olevan MRL:n pykälässäkin puhutaan kohtuullisuudesta, on sen tulkinta hieman yksinkertaisempaa, sillä aihetta on käsitelty oikeuskirjallisuudessa (*Ekroos – Majamaa 2000 s. 377*), jossa yllä olevasta on todettu, että lainkohdassa on lausuttu selkeää pääsääntö, jonka mukaan siirtoa vaativa kunta vastaa siirtokustannuksista. Tällainen ratkaisu on perusteltu tapauksissa, joissa kunta on omin toimenpitein muuttanut alueen käyttötarkoitusta tai muutoin vaikuttanut olosuhteiden muutokseen siten, että johtojen, laitteiden tai rakennelmien siirtäminen on välttämätöntä.

Pääsääntö on siten hyvin ymmärrettävä tilanteissa, joissa kunnalla on käytännössä yksipuolinen valta vaikuttaa kustannusten syntymiseen omien tarpeidensa pohjalta. Kuten Kuntaliiton lausunnoistakin ilmenee, kaavoitusmonopoli on kunnille edelleen tärkeä, ja kun ”valta tuo vastuuta”, olisi ehdottomasti perusteltua, että jos verkkoa joudutaan siirtämään siksi, että kunta järjestää alueitaan uusiksi, vastaa kunta jatkossakin siirtokustannuksista täysimääräisesti.

Verkkojen erilaisuus ja ajan kulumisen kohtuullisuusarvioinnissa

Kohtuullisuusarvioinnista nykyisen MRL:n lainkohdan perusteluissa todetaan, että:

”Siirtokustannusten jaon kohtuullisuutta arviotaessa tulee ottaa huomioon muun ohella sijoittamisesta kulunut aika. Kohtuullisuutta voidaan arvioida myös vaihtoehtoisten ratkaisujen ja niistä osapuolille aiheutuvien kustannusten pohjalta.”

Ajan kulumisesta kohtuullisuuden arviointikriteerinä on lisäksi oikeuskirjallisuudessa todettu, että *”Esimerkiksi silloin, jos kysymyksessä on vanha johto, laite tai rakennelma, joka tulisi muutoinkin lähiaikoina uusittavaksi, saattaa olla kohtuullista jakaa siirron kustannukset.”* (Hallberg et al. 2015 s. 611). Oikeuskirjallisuudessa otetaan siis pidättyvä kanta (*”saattaa olla”*) sen suhteen, että kustannusjako sidottaisiin kaavamaisesti ajan kulumiseen tai infrastruktuurin ikään. Asiassa on otettava huomioon,

vaikuttaako ajan kulumisen johonkin, jolla voi olla tosiasiallista ja aitoa merkitystä siirtokustannusten jaon kohtuullisuusharkinnassa, esimerkiksi lähiaikoina toteutettavaan johdon uusimiseen.

Verkkojen käyttötarkoitus ja niiden erilaisuudet tulee ottaa huomioon sovellettaessa esitysluonnoksen 118 §:ää tai MRL 89 §:ää. Esimerkiksi vesilaitoksen infraan voi ajan kulumisella ja infran iällä ollakin merkitystä kohtuullisuusarvioinnissa, sillä vesilaitoksen infra kuluu käytössä muun muassa siinä kulkevan materian ja kemikaalien takia. Vesi- ja viemäriverkkoa onkin ajoittain uusittava. Useimmiten uusimistarve on jopa vuosia etukäteen tiedossa. Tällöin voidaan mahdollisesti argumentoida sen puolesta, että on kohtuullista, että verkonhaltija maksaa osan siirron kustannuksista, jos rakennelma on tulossa muutoinkin lähiaikoina uusittavaksi. Ei tietenkään ole kohtuullista, että infranomistaja hyötyy kunnan kustannuksella, ja tällainen hyöty-haitta-punninta on normaalia rasiteoikeudessa.

Valokuituverkon laatu ei sitä vastoin ajan kulumisen tai käyttömäärän vuoksi juurikaan heikkene. Verkostossa ei kulje fyysisesti kuluttavia ainesosia, kuten vettä tai kemikaaleja eikä olemassa olevissa kuituverkoissa ole havaittavissa mitään viitteitä kulumisesta. Painetta uusia vanhaa kuituverkkoa harvemmin siis on. Kertaalleen asennetun kuituverkon uusiminen siirtojen yhteydessä ei tuo verkonhaltijalle lisäarvoa. Asia saattaa olla jopa päinvastoin, sillä kuituverkon mekaaninen käsittely voi vaurioittaa sitä, ja lisäksi muutostyöt itsessään aiheuttavat häiriöriskejä viestintäliikenteelle.

Verkon mekaaniseen käsittelyyn ja muutoksiin tulee lähtökohtaisesti suhtautua pidättyväisesti, ja siirtovaatimuksen tulee olla viimesijainen vaihtoehto olosuhteiden muuttuessa. Verkon muutostyöt edellyttävät tavallisesti kuitujen katkaisemista ja jatkamista. Jatkosliitokset vaimentavat viestintäliikenteen kulkua verkossa, mikä tarkoittaa suoraan verkon laadun heikkenemistä. Verkon laatua ei paranna se, että jatkosten välissä on mahdollisesti käytetty uudempaa kuitukaapelia kuin mitä alkuperäinen on.

Kohtuullisuusarvioinnissa on siis syytä huomioida myös verkonhaltijalle aiheutuvat riskit ja haitat, ja tällöin on erittäin harvoin kohtuullista, että verkonhaltija vastaa siirtokustannuksista.

Yhdenvertaisuus suhteessa muuhun rasitenormistoon

Tässä säännöselähdöksessä tarkoitettu infralaitteen sijoittamisoikeus on rasiteoikeus, ja sitä tulee kohdella rasiteoikeudellisen peruseriaatteen mukaisesti sekä yhdenvertaisesti muiden rasiteoikeuksien kanssa, joissa rasitteen muuttamista tai poistamista vaativa taho, eli hyödynsaaja, korvaa toimenpiteestä aiheutuvat kustannukset/saamansa hyödyn (MRL 160.3 §, kiinteistönmuodostamislaki 164 §, lunastuslaki 8 a luku ja yksityistielaki HE147/20217 s. 49).

Kun rasiteoikeudellinen peruseriaate on näin yksiselitteinen, tulee suoraan laissa säädettäviin poikkeuksiin suhtautua erittäin pidättyväisesti. Asemakaava-alueella kaikki verkon sijoittamiseen kelpaavat alueet ovat yleistä aluetta, joten viestintäverkon haltijoilla ei ole muita sijoittamispaikkoja kuin yleiset alueet. Jos yleisiin alueisiin kohdistuu eri säännöt kuin muihin mahdollisiin rasitealueisiin, tarkoittaa se, että verkonhaltijoilla on heikompi asema verrattuna muihin rasiteoikeuksien haltijoihin. Tämän takia yleisten alueiden infransiirtosäännöt eivät saa poiketa yleisistä rasiteoikeudellisista periaatteista.

Kunnan yksipuoliset lupaehdot eivät voi syrjäyttää lain sananmuotoa ja tarkoitusta

Esitysluonnoksessa todetaan, että kunta vastaa siirtokustannuksista, jollei ole kohtuullista edellyttää infralaitteen omistajan tai haltijan vastaavan siirtokustannuksista kokonaan tai osittain tai jollei

kustannuksista ole muualla laissa toisin määrätty. Säännöksen 2 momentissa todetaan, että kunta ja infrarakenteen omistaja voivat sopia siirtokustannusten jaon perusteista toisin.

Sopimusehtojen tulisi olla kohtuullisia ja tietoliikennetekniikan rakentamista tukevia eikä estäviä. Tällä hetkellä sopimusehdoissa ja niiden vaatimuksissa on suuriakin eroja eri kuntien ja kaupunkien välillä. Tämä luo ennakoimattomia tilanteita eikä tue tietoliikenneverkkojen rakentamista ja suunnittelua.

Käytännössä on esiintynyt tilanteita, joissa kunta on yksipuolisilla lupaehdoilla tai yleisillä vakioehdoilla määrännyt siirtokustannuksista toisin, ja teleyritys on joutunut hyväksymään ehdot esimerkiksi sijoittamisen kiireellisyyden vuoksi. Kyse ei ole ollut aidosta sopimustilanteesta. Kunnan yksipuolinen lupamääräys teleyrityksen velvollisuudesta maksaa siirtokustannukset on vastoin esitystä, koska sen mukaan kunta vastaa ensisijaisesti siirtokustannuksista ja sopimisella olisi lain mukainen etusija kunnan lupamääräykseen nähden.

Esitysluonnoksessa on kunnan kustannusvastuusta poikkeamiseen viitattu muussa laissa olevaan toisin määräämismahdollisuuteen. FiComin mielestä poikkeamisoikeutena ei voida pitää sitä, että kunnan viranomaisen voidaan lailla valtuuttaa antamaan määräyksiä lupaehdoista ja yleisistä vakioehdoista. Muussa tapauksessa tällainen valtuutus käytännössä vesittäisi kokonaan kustannusvastuun pääsäännön.

Tällainen perustuslain 80 §:n 2 momentissa oleva toimivalta voidaan määritellä viranomaiselle vain, jos siihen on sääntelyn kohteeseen liittyviä erityisiä syitä, eikä sääntelyn asiallinen merkitys edellytä, että asiasta säädetään lailla tai asetuksella. Tällainen norminantovalta toteutuu käytännössä useimmiten oikeussääntöjä sisältävien viranomaismääräysten muodossa. Tämä merkitsee etenkin elinkeinotoimintaa koskevan sääntelyn kannalta vaatimusta, jonka mukaan valtuuttavan lain on mukauduttava muun muassa omaisuuden suoja ja elinkeinovapautta määritteleviin perusoikeuksiin. Perusoikeuksiin puuttuvalla tai perusoikeuksia muuten rajoittavalla sääntelyvaltuudella on siten oltava hyväksyttävät perusteet, sääntelyvaltuuden on oltava täsmällinen ja tarkkarajainen sekä suhteellisuusperiaatteen mukainen. Myös oikeusturvan takeisiin on osana perusoikeuksien rajoitusedellytyksiä kiinnitettävä huomiota.

FiCom esittää, että esityksen jatkovalmistelussa pykälään lisätään oma momentti tai lause siitä (ks. FiComin ehdotus alla), että kunnan lupaehdoilla ei voida yksipuolisesti määrätä teleyritystä vastamaan siirtokorvauksista, sillä laissa lähdetään aiheuttaja maksaa -periaatteesta, ellei kustannustenjaosta ole nimenomaisesti sovittu toisin.

118 § muutosehdotus

FiCom esittää edellä esitetyn perusteella, että esitysluonnoksen 118 §:ää muutetaan seuraavasti:

*Jos kunnan hallussa olevalla yleisellä alueella sijaitseva infrarakenne vaikeuttaa **huomattavasti** asemakaavan toteuttamista tai kadunpitoa taikka on maisemaan tai kaupunkikuvaan soveltumaton, infrarakenteen omistaja tai haltija on velvollinen siirtämään sen kunnan hyväksymään sopivaan paikkaan muualle kunnan osoittamalle alueelle.*

*Kunta vastaa siirtokustannuksista, jollei **painavista syistä** ole kohtuullista edellyttää infralaitteen omistajan tai haltijan vastaavan siirtokustannuksista kokonaan tai osittain tai jollei kustannuksista ole muualla laissa toisin määrätty, taikka toisin sovittu. **Näyttötaakka kohtuullistamisperusteista on kunnalla. Kohtuullisuutta arviotaessa otetaan huomioon mahdollinen infrarakenteen sijoittamista koskevan säännöksen tai päätöksen sisältö sekä***

~~infrarakenteen ja muutostarpeen luonne sekä siirtämisen aiheuttamien kustannusten kohtuullisuus kunnan ja infrarakenteen omistajan ja haltijan kannalta.~~

Edellä 1 ja 2 momentissa säädetystä siirtämisestä ja siirtokustannuksista ei voida lupapäätöksellä määrätä toisin.

Muutama muu yksittäinen huomio esitysluonnoksesta:

Kaavoitus

71 § Vaikutusten selvittämisen kohdentuminen ja laajuus

Uudistuksen valmistelun yhteydessä FiCom nosti useaan kertaan esille myös tietoliikenteen huomioimisen kaavoituksen yhteydessä. Ehdotuksen kaavoituksen vaikutusten selvittämistä koskevassa 71 §:ssä onkin liikennettä koskeva maininta, jolla tarkoitetaan perusteluiden mukaan myös tietoliikennettä. Tämä on selkeä ja tervetullut parannus nykyiseen, jossa viestintäverkkoinfraa ei ole huomioitu kaavaa laadittaessa.

Selkeyden vuoksi FiCom kuitenkin ehdottaa, että itse pykälässä mainitaan tietoliikenne omana käsitteenään.

-----

1) alue- ja yhdyskuntarakenteeseen, yhdyskunta- ja energiatalouteen sekä liikenteeseen
että tietoliikenteeseen;

-----

187 § Kerrosala: Jatkossa rakennusoikeus olisi mahdollista ylittää taloteknisten järjestelmien edellyttämien tilojen, kuten kuilujen ja teknisten tilojen, osalta. Tämä helpottaa tele- ja tietoliikennejärjestelmien sijoittamista sekä sisäverkon rakentamista sisätilakuuluvuuden varmistamiseksi, joten ehdotus on kannatettava.

208 § Rakentamislupa: Pienten rakennusten luvitustarpeen poistuminen on kannatettava uudistus. Teleyrityksillä laitetilat ovat pääsääntöisesti pieniä alle 20 neliön rakennelmia, joten uudistus helpottaisi ja keventäisi merkittävästi teleyritysten luvituksista aiheutuvaa hallinnollista taakkaa, kun esitetty muutos poistaisi lähtökohtaisesti viranomaishyväksynnästä alle 30 neliömetrin suuruiset rakennukset.

295 § Yhdyskuntateknisten laitteiden sijoittamisen osalta viitataan SVPL:n sijoittamista koskevaan 28 lukuun. Ehdotus on kannatettava, koska se selkeyttää sääntelyä.

204 § Asuin-, majoitus- ja työtilat, jossa puhutaan sisätilakuuluvuudesta, vastaa nykyistä 117 j §:ää. FiCom kannattaa ehdotusta, ettei säännöksen asiasisältöä muuteta tässä yhteydessä.

Tietoliikenteen- ja tietotekniikan keskusliitto FiCom ry

Marko Lahtinen
lakiasiat